

МІНЧЕНКО Олександра,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців для
органів

досудового розслідування

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

НАГОРНА Олена,

старший викладач кафедри
цивільного права та процесу

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ ПЕНСІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УКРАЇНІ

Проблеми пенсійного забезпечення в Україні є найбільш гострими серед усього комплексу проблем соціальної підтримки населення. Їх існування обумовлене декількома причинами:

- високим рівнем демографічного старіння;
- широким поширенням прав на підвищений в порівнянні зі страховими внесками розмір пенсії (перелік з шести професій, приналежність до яких забезпечує отримання пенсії в розмірі 80 - до недавнього часу 90% - останнього перед оформленням пенсії заробітку, пенсія за деякими з цих професій систематично перераховується одночасно з підвищенням посадових окладів);
- високим рівнем тінізації економіки та заробітків, з яких повинні сплачуватися внески на загальнообов'язкове пенсійне страхування;
- низьким рівнем легальних заробітків, що не дозволяють забезпечити прийнятний рівень життя пенсіонерам навіть при високих ставках внесків на обов'язкове соціальне страхування;
- практично повною відсутністю інших - крім пенсії із солідарної системи та різних видів соціальної допомоги - джерел доходів пенсіонерів [1, с.339].

У поєднанні зі стовідсотковим охопленням населення пенсійними програмами все це створює досить складні проблеми в сфері державних фінансів в контексті як оподаткування, так і витрачання коштів.

В Україні діє два рівня пенсійного забезпечення - солідарний і добровільний (накопичувальний). Якщо сукупні активи НПФ становлять 1,5 млрд грн, то бюджет Пенсійного фонду України (солідарна система) досягає 200 млрд [2, с.183]. Зміна сучасної пенсійної системи через впровадження накопичувальної складової супроводжуватиметься появленням низки

ризиків, які різняться за своєю соціальною та морально-етичною природою. Та все ж таки, всі вони можуть бути об'єднані за ризиком неможливості досягнути мети щодо запровадження цієї системи.

Програмою економічних реформ України на 2010–2014 рр.1 задекларовано, що метою та завданням реформи пенсійної системи є посилення соціального захисту осіб, які втратили працездатність, а також забезпечення достойного рівня їх життя в результаті стійкого розвитку пенсійної системи. Тобто первинним домінантним функціонуванням накопичувальної системи висунуто соціальну складову [3].

Коефіцієнт заміщення втрачених доходів у зв'язку з виходом на пенсію в Україні досить високий, якщо врахувати, що фактично в країні діє тільки солідарна система пенсійного забезпечення. Оскільки кількість пенсіонерів практично дорівнює кількості платників внесків (тобто кожен застрахований працівник зі своїх внесків повністю фінансує пенсію одному пенсіонеру), а фактична ставка внеску на загальнообов'язкове пенсійне страхування - 33% заробітної плати, виплати із солідарної системи можуть забезпечити коефіцієнт заміщення на рівні 33%.

Середня пенсія працюючих пенсіонерів майже на чверть вище, ніж у непрацюючих. Це пов'язано з тим, що наявність роботи, хоча і на 23-24% нижче оплачуваної, ніж в середньому по країні, дозволяє періодично перераховувати пенсію відповідно до нової зарплатою і великим стажем. І тільки в 2012 р практика перерахунку пенсії працюючим пенсіонерам була скасована - перерахунок можна зробити тільки після припинення трудової діяльності [4, с.264]. Рівень життя українських пенсіонерів приблизно відповідає середнім параметрам в цілому бідної країні. Мінімальні потреби забезпечуються пенсійною системою, що фінансується за рахунок страхових внесків і бюджетних дотацій, поруч пільг (по оплаті житлово-комунальних послуг, транспорту, ліків і т. п.) і досить розгалуженою (хоча і не досить ефективною) системою соціальної допомоги [5 с.20].

Отже, система організації дозвілля людей пенсійного віку в країні практично відсутня, система їх утворення тільки зароджується. З метою забезпечення міжособистісних контактів і використання залишкового трудового потенціалу пенсіонерів їх втягують у волонтерський рух, що дає вельми відчутний соціальний ефект.

Список використаних джерел:

1. Бакай І. В. Можливості використання зарубіжного досвіду систем пенсійного забезпечення в Україні. Зб. наук. пр. ПДАТУ. Кам'янець-Подільський, 2012. Вип. 20. С. 339–343.
2. Ріппа М. Б. Державне пенсійне забезпечення в Україні та шляхи його розвитку: дис. ... кандидата екон. наук: 08.00.08. К., 2007. 183 с.
3. Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава: програма економічних реформ на 2010–2014 роки / Комітет з економічних реформ при Президентові України. [http:// www.president.gov.ua/](http://www.president.gov.ua/)
4. Сирота І. М. Право соціального забезпечення в Україні: підруч. Х.: «Одіссей», 2001.

264 с.

5. Стожок Л. Загальнообов'язкове державне пенсійне страхування в системі соціальної політики: автореф. дис. ... канд. екон. наук: спец. «Демографія, економіка праці, соціальна економіка і політика». К., 2007. 20 с.

МІНЧЕНКО Олександра,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук,
завідувач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СПЕЦИФІКА ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ ДОКАЗІВ В ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Взагалі під поняттям доказування у цивільному процесі, слід розуміти діяльність уповноважених на те суб'єктів цивільного процесу, яка направлена на з'ясування обставин справи шляхом ствердження юридичних фактів та зазначення належних, допустимих, достовірних та достатніх доказів. Отже, головною метою доказування є з'ясування обставин конкретної справи. Згідно цивільного процесуального Кодексу, кожна сторона має довести обставини, на яких ґрунтуються її вимоги або заперечення [1].

Під засобами доказування у цивільному процесу розуміються, пояснення сторін справи, їх представників, що були допитані, як свідки, письмові та речові докази, а також показання свідків, яким відомі, або можуть бути відомі обставини, що мають значення у справі. Одним з видів таких засобів є електронні засоби доказування, які є окремим видом та виділяються на підставі особливості носія такої інформації, тобто це носій інформації, який містить в собі письмові знаки, усне мовлення, а також все інше, що може бути використано для безпосереднього розуміння учасників процесу. Підставою для визнання доказу електронним є те, що він має бути